

sabırsızlık zamanı

ocak'21
fiyat 5tl

İÇİNDEKİLER

Kuşatılan Üniversiteler.....	5-8
Şimdi Değilse Ne Zaman?.....	9-12
Mikrofonumuzu Suriyeli Arkadaşımıza Uzattık.....	13
Bunlar Daha Başlangıçtı Sonumuz Devrim Olacak.....	14-17
Yaşasın Küba!.....	18-22
Che Gibi Olacağız!.....	23-26
Sessiz Bağışmalar.....	27
Felsefenin Temel İlkeleri IV.....	28-31
Yaralı Bulutlar.....	32-33
Toplum İçin Devrimci Rap.....	34-35
Dört Ateşten Gün, Dört Ölümden Gece.....	36
Materyalizm.....	37-38

Merhaba Sabırsızlık Zamanı Okurları...

Merhaba Sabırsızlık Zamanı Okurları...

Ne kadar yoğun bir dönemden geçtik hepimiz. Yağma savaşlarının tırmandırıldığı, deprem, sel gibi afetlerin binlerce emekçinin hayatını mahvettiği ve emekçilerin devlet tarafından yalnız bırakıldığı ve pandemi ile birlikte her türlü çelişkinin keskinleştiği, sistemin tükenmişliğinin tamamen açığa çıktığı bir seneydi. Pandemi süreciyle birlikte işsizlik, yoksulluk, geleceksizlik öyle bir hal aldı ki, kapitalist egemenliğin dünya genelinde gerçek yüzünü herkes görür oldu. Öğrenciler olarak zaten niteliksiz, gerici bir eğitim sisteminin sarmalında sıkışmışken, pandemiden kaynaklı geçilen online eğitimin yetersizliği, yoğun ödev ve ders saatleri, altyapı yetersizliği, çalışmak zorunda kalan arkadaşlarımızın dersleri takip edememesi öfkemizi biletti. Aynı zamanda işçi, emekçilere yönelik her türlü saldırıların arttığı, Kürt halkına yönelik savaşın daha da tırmandırıldığı, devlet baskılarının, kadınlara yönelik şiddetin daha da arttığı bir seneydi. Ama Nazivari bir topyekün faşizmi gerçekleştirmek isteyenler, gençliğin, emekçilerin, kadınların, Kürt halkının cüretli eylemlerine, o büyük cüssesine sürekli çarparak yolunu bulmaya çalıştı. Ama dünyanın her yerinde olduğu gibi halklar bu gidişata itiraz edip sokakları ateşe verirken yaşadığımız topraklardaki milyonlar tutuşmayı bekleyen bir bozkırı andırır vaziyette. Bize gelince mi, biz umudu büyütenleriz, Twitter’da onbinlerce tweeti birkaç dakikada atıp tavrımızı net koyanlarız, geleceğimiz için harekete geçenleriz, yaşamlarımızı bir avuç sermayedarın eline bırakmak istemeyenleriz. İşte umudu büyütenler olarak sesleniyoruz sizlere, bu sayımızda okurlarımızın sesini sizlere ulaştırırken, kuşatılan üniversitelere, kronikleşen işsizlik sorununa, Küba Devrimi’nin kazanımlarına, toplumcu rap ile sesini yükseltenlere birlikte bakacağız. Dünyayı değiştirme eyleminde bize rehber olan diyalektik ve tarihsel materyalizmi birlikte öğrenecek, mülteci arkadaşlarımızla yaptığımız röportajımızı birlikte okuyacağız. Yeni yılın mücadele ve zaferlerle dolu bir yıl olmasını dilerken, sesimizin daha fazla büyümesi için sen de bize katıl, aslanan yürümek ve değiştirmektir bilinciyle harekete geçelim!

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

“KUŞATILAN ÜNİVERSİTELER”

“Kuşattığınız üniversitelerimizi, çepeçevre sardığınız okullarımızı kararlarından koparacağız size sözümüz olsun sadece üniversiteleri değil kararlarla boğmaya çalıştığınız her şey için sözümüz olsun!”

Merhaba arkadaşlar ben size genel olarak kapitalist sistemde eğitimi ve günümüzde kuşatılan üniversiteleri anlatacağım, yazıma başlarken eğitimin sınıflı toplumlarda nasıl bir toplumsal işlev gördüğüne ufak bir örnek vereceğim. Eğitim sözcüğünün Osmanlıca karşılığı “terbiye” sözcüğüdür. Türkçe de “terbiye etmek” yani “uslandırmak, alışılmışı boyun eğdirmek, uyumlulaştırmak” anlamlarıyla yerleşmiş olması buna bir örnektir. Burjuvazinin kendi kültürünü yeni kuşaklara bir miras olarak aktarmakta olduğunu bu örnekte açıkça görebiliriz. Sözüm 1967’de söylenmiş olan eğitimin genelleşmesinden burjuvazinin ne beklediğini açıkça belirten bir sözü paylaşarak devam edeceğim. “Alt sınıflar üzerlerine düşecek görevleri yerine getirebilecek biçim-

de eğitilmelidirler. Daha yüksek bir kültür zenginliklerini değerlendir-melerine ve saygı göstermelerine yetecek bir öğrenim görmelidirler. Üst sınıflar ise tümüyle değişik, alt sınıfların önünde saygıyla eğilecekleri, kendilerine daha yüksek bir yetişme düzeyi sağlayacak bir eğitime yönelmelidir.” (R.Lowey)

Burjuvazi gençliğin farklı yönlerini tekleştirmek, gençliğin yeteneklerini, becerilerini bir yöne çekmek ya da eğilimlerini aynılaştırmak ister, böylece eğitim süreci eleme sistemine dönüşür. Örneğin, orta öğretimde öğrencilere disiplin adı altında dayak ve din, ahlak dersleri verilmesi, okul hayatı boyunca öğrencilerin hep bir ayıklama-elme sürecinde ezberci anlayışın ve sınavların varlığı buna kanıttır. Burjuvazi kendini düşünsel anlamda yeniden ürettiği eğitim sürecinde, öğrenci gençliği hem ideolojik olarak hem de gerici kültürüyle kendine yedeklemeye çalışır.

Öbür yandan orta öğretim sürecini bitirenleri de ikinci sınıf eğitim daha doğrusu eğitimsizlik, geleceksizlik, kaygılarıyla dolu bir süreç beklemektedir. Bu sefer şükretmeye değil doymak bil-meyen bir hırsla hazırlanmaya itiliriz, her öğrenci kendisine seçebildiği meslek alanında düzene hizmet edecek biçimde yetiştirilir; üniversite bitiminde de ya düzenin işlemlerini sağlayan küçük çarklardan biri haline geliriz ya da iş-

sizler ordusunun bir parçası olarak hayatlarımızı yoksulluk içinde idame ettiririz. İşte kapitalizmin bize sunduğu gerçekler bunlardır.

Kapitalist düzende eğitimle insana kazandırılan nitelik sistemin bir çarkı olmanın ötesine geçemiyor. Bunun en açık göstergesi gençlerin yaptıkları işe göre tek yönlü biçimlenmeleridir. Örneğin mimarlar çizim yapmayı, mühendisler alanlarına yönelik teknik bilgiyi, işletmeciler ise kapitalist piyasayı bilirler. Öğretmenlerden müfredattan şaşmadan yeni kuşakları biçimlendirmeleri istenir. İşletmeciler, emekçileri ince politikalar ve psikolojik yöntemlerle yönetebilmeleri için verilen “sosyal psikoloji” derslerinde insanları sürüleştird-

ikçe, kendileri insanlıklarından uzaklaşır yani demem o ki bizi tek bir yöne bakan başka da bir şey görmeyen, sorgulamaktan aciz, sadece sisteme çalışan bireylere dönüştürür. Bizleri başka bir işe yaramayan koca yığınlar haline getirmek isterler. Bu süreçte kapitalist eğitim sisteminin amacının hem kendine ideolojik, kültürel anlamda bağlı bireyler oluşturmak, hem üretim sürecinin devamlılığını ve sermaye devletinin idaresini sağlayacak nitelikli kadrolar yetiştirmek hem de sermaye sınıfına karşı-devrimci vurucu bir güç örgütlemek fonksiyonlarını oynar.

Yukarıdaki tanımlamamızı yaptıktan sonra yaşadığımız topraklardaki eğitim sisteminin dindar-kindar

yanının özellikle öne çıkartılması, sisteme itaatkar “uslu” çocukların yetiştirilmek istenmesine hizmet ettiğini görüyoruz. Lise eğitiminin, üniversitelerin tamamen sermayeye peşkeş çekildiği bir ortamda lise, üniversitelere yoğun devlet müdahalelerini, liselerin-üniversitelerin tamamen gerici-faşist olarak dizayn edilmek istenmesinin altını çizmeliyiz. Dogmatik düşüncenin akademiye egemen olduğu, bilimin-akademinin sermayenin çıkarlarına hizmet ettiği yaşadığımız topraklarda demokrat-devrimci diyebileceğimiz tüm ilerici akademisyenler, öğretmenler ya tasfiye ediliyor, ya da yoğun bir baskı ile susturulmak isteniyor.

Örneğin sadece Temmuz 2016’dan Temmuz 2018’e kadar süren OHAL döneminde Türkiye’nin yükseköğretim sistemi muazzam bir tahribat yaşadı. 406’sı Barış Bildirisi imzacısı olmak üzere toplam 6081 akademisyen, “Terör örgütleriyle iltisaklı” oldukları yönünde keyfi ve mahkeme önünde ispatlanmamış suçlamalara maruz kalarak KHK ile mesleklerinden ihraç edildiler. Ömür boyu hiçbir hizmet sektöründe çalışamayacak ve pasaportları da KHK tarafından iptal edilen akademisyenler kariyerlerinde en önemli geçim araçlarından mahrum bırakıldılar. Başka bir ülkede hayata yeniden başlama olanaklarından yoksun kaldılar, yani “sivil ölüme” mahkum edildiler.

Bu dört yıllık baskı sürecinde üniversitelerimizin en bilinçli ve en

nitelikli akademisyenlerini ihraç ettiler, yerlerine kendi çarklarının parçası olan akademisyen demeye bin şahit niteliksiz, gerici, sözde akademisyenler atadılar.

Kapitalizmin kendi çarkları dönsün diye sermaye dokunduğu her alanı niteliksizleştiriyor. Tıpkı her yönden kuşattıkları üniversitelerimiz gibi her yönden hem öğrencileri hem de ilerici akademisyenleri her türlü araçla cendere altına alıyorlar ve öğrencilere birer müşteri gözüyle bakıyorlar. “Şirketleşmiş üniversitelerin müşterileri öğrenci arkadaşlar” işte sermaye sınıfı için paradan başka bir şey ifade etmiyoruz. Buna örnek olarak İstanbul Üniversitesi’nde kantin zamlarına karşı eylem yapan üniversite öğrencilerini gösterebiliriz, okul yönetiminin cebine, yemek şirketin daha fazla kar girsin diye yemek fiyatlarına zam yapanlar, öğrenciler buna karşı geldi diye öğrencilere ÖGB’leri saldırttı. Bir taraftan bunlar olurken üniversitelerde devrimci- demokrat-sosyalist-yurtsever öğrencilerin yaşadığı yoğun kuşatma, baskıları da hatırlatmak gerek. Okulların kışlalara çevrildiğini çok rahat söyleyebiliriz. Bu baskıları ODTÜ’de, Boğaziçi’nde, Mimar Sinan’da, İTÜ’de ve daha adını sayamadığımız birçok üniversitede gördük ve yaşadık. Ne zaman harekete geçsek bizlere saldırıyorlar, ama ne zaman sessiz kalsak, sorunlarımızı hasıraltı etsek, işte o zaman sorunlarımız katmerleniyor, hayatlarımız çekilmez hale geliyor. Üniversiteler bu toprakların 50 yılı aşkın devrim mücadelesi tarihi

boyunca her zaman gençliğin en dinamik ve aydın kesimlerinin toplandığı, toplumsal sorunları gündeme getirdiği alanlar olmuştur, aynı zamanda devrim mücadelesinin, sosyalizm idealinin her zaman ayakta olduğu alanlardır. Dönem dönem bu mücadelelerde sıçramalar yaşandığı ve mücadelelerin çok geliştiğine tanık olduk. Bu sebeptendir ki devletin de baskı ve saldırılarından nasibini almıştır, almaya devam etmektedir.

Ama biz asla sistemin uslu çocukları olmayacağız, olmamalıyız! Neden mi? Çünkü kapitalist sistem bizim yaşadığımız her sorunda çözümsüz kalmasıyla, hatta bu sorunları derinleştirilmesiyle neden sorusuna çok güzel ve net bir şekilde cevap vermemizi sağlıyor. Çünkü kuşattığınız üniversitelerimizi, çepeçevre sardığınız okullarımızı, üniversitelerimizi karalarından koparacağız size sözümüz olsun sadece üniversiteleri değil karalarla boğmaya çalıştığınız her şey için sözümüz olsun!

Bu sözü verdikten sonra yavaştan cümlelerimi toparlayacağım, ama şunu da unutmamız gerekir ki bu sorunların hiçbirini devrimden ayrıştı göremeyiz nihai hedefimiz olan devrimi gerçekleştiremediğimiz sürece bu sorunlar içinde boğuşup duracağız. Aslında bunu tam da şuna benzetebiliriz diye düşünüyorum; bir ressamın elindeki kızıla boyanmış fırçayı çizdiği tabloda vurucu ve bitirici bir dokunuşla tamam-

laması gibi, bizde o vurucu ve bitirici dokunuşu bu nihai hedefi önümüze koyarak yürümeliz. Yürümeliz ki dokunduğumuz her alan devrimcileşmeli ve bu yüzden akademik, ekonomik sorunlarımızın çözümünü, işsizliğin, geleceksizliğin ortadan kalkmasını bundan ayrı ele alamayız. Tam da “Politik Özgürlük Kazanılmadan, Akademik Özgürlük Kazanılmaz” şiarında ifade edildiği gibi.

Yaşamımızın her yeri çelişkilere, katmerlenmiş sorunlarla çevriliyken sermaye devletinin güçleri işçi, emekçilere, gençliğe, Kürt halkına saldırıyor. Hepimiz öfke ve hiddet doluyken yazıma sevdiğim bir şiirden bir alıntıyla sonlandırmak istiyorum.

**“Ama ne olursa olsun
yoldaşlar,
Bu topraklardaki bütün liman-
lardan binlerce kol kalkacak
havaya
Binlerce çelik yumruk...
Ve merhaba denilecek yaşama
Ölenler ve yarına yürüyenler
adına MERHABA...”**

Tanya

ŞİMDİ DEĞİLSE NE ZAMAN?

**“Gelecekte
alacaklıyız. Bugün
hayatımızı, ge-
leceğimizi bizden
çalanlara karşı ayağa
kalkmazsak yarın çok
geç olacak.”**

Çağımızın gençlik açısından en büyük sorunu olan genç işsizlik oranları çığ gibi büyümeye devam ediyor. TÜİK'in Aralık ayında açıklamış olduğu genç işsizlik oranlarını ve sayısını yazmakla devam edelim. Eğitim durumuna göre genç işsizlik verileri şöyle:

- İlköğretim ve altı genç işsizlik oranı; %15.6
- Orta öğretim işsizlik oranı; 18.9
- Yükseköğretim işsizlik oranı; 20.5
- 15-24 yaş grubunu kapsayan genç nüfusta işsizlik oranı ise %26.1

Evet, verilerden de anlaşılacağı üzere Türkiye'de genç işsizlik oranı epey yüksek, hatta TÜİK'in rakamlarla olan cambazlığını da hesaba katarsak, bu veriler tüm oynamalara rağmen yine oldukça yüksek. Covid-19 salgını ile birlikte Türkiye'de son dönemde artan işsizlik oranları içerisinde genç işsizlik önem-

li bir yer tutmaktadır. Bu işsizlik durumunun, atanamama durumunun çoğu kez sonucunun intiharlarla son bulduğunu bizzat en yakın çevremizdeki örneklerle yaşıyoruz. Tabii, dindar ve kindar bir nesil yaratmak isteyen iktidarın söylemlerine bakacak olursak iş beğenmiyoruz, iş beğendiğimiz için işsizlik artıyor. Ayrıca üniversiteyi bitiren her genç çalışmak zorunda da değilmiş. Bu ifadeleri okuyan arkadaşlarımız hiç şaşırmasın. Dinci-faşist devletin en tepesindekiler gençlik açısından işsizliği, geleceksizliği bu söylemleri ile olağanlaştırıyor ve yaşadığımız sistemde işsizliği, geleceksizliği yeniden ve yeniden üretiyor. Kapitalist üretim tarzının, varlığının devam etmesi durumunda işsizlik oranları her geçen gün büyümeye devam edecek ve böylece üretim sürecinin dışına itilen genç işsizlerin yaşamı daha dayanılmaz hale gelecektir.

Biz gençler iş beğenmiyoruz doğru. Neden beğenelim? Beğenmek için haklı bir gerekçemiz yok. Yirmili yaşlarımıza kadar bir şekilde zorluklardan geçerek eğitim alıyoruz, fakat eğitim aldığımız bölümlerde ne yazık ki istihdam edilmiyoruz, orada herhangi bir yatırım veya iş sahasının olmadığını görüyoruz. Bu durumun böyle olmadığına inananlar varsa, üniversitelerden mezun olup iş bulamayan gençlerin sayısına bakabiliriz.

Biz söyleyelim, bu sayı, 1.5 milyona yaklaştı. Okuldan mezun olup da kendi alanında iş bulamadığı için hizmet sektöründe, kafelerde, barlarda, inşaatlarda çalışan veya yurtdışına kendi alanında iş bulma umuduyla gidenleri saymıyoruz bile.

Bir diğer noktayı açıklayacak olursak; hiçbirimizin kendi yeteneklerimiz, ilgi alanlarımız, becerilerimiz gözetilerek eğitim alamıyor oluşumuz ve bizlere bu konularda alan açılmaması ve buna gereken önemin atfedilmemesi... Örneğin görsel sanatlar, müzik, dans, spor alanında gelişmek, ilerlemek isteyen arkadaşlarımıza hiçbir zaman istedikleri gibi alan açılmıyor. Bahsettiğimiz alanlar her açıdan o ülkelerinin sosyal ve insani gelişmişliği için çok önemli alanlardır. Fakat yaşadığımız topraklara baktığımız zaman sanat, dans, spor alanlarında belli

çalışmalar olduğunu söyleyebiliriz, fakat bunun sınıfsal bir şekillenişinin de olduğunu görüyoruz. Bu açıdan emekçi, işçi ailelerden gelen genç arkadaşlarımıza gerek konservatuar sınavlarındaki torpillerle, gerek spor alanındaki mülakat ve seçmelerdeki usulsüzlüklerle çok yetenekli olsalar bile bölümlere yerleşemediklerini görüyoruz. Aynı şey, icra edeceğimiz meslek açısından başarıyla kazandığımız hatta derece yaptığımız sınavlarda getirilen mülakatlar için de geçerli. Bu mülakatlarda biz gençler eğer dinci-faşist iktidarın yanında taraf değilsek, bu ülkenin “reisi” kimdir sorusuna RTE cevabını vermiyorsak biz o mülakatta artık ömrü billah geçemeyeceğimizi biliyoruz, hepimiz bunu bilince çıkarmış vaziyetteyiz. Bu ülkede herhangi bir alanda derece yaparak sınavı kazanan fakat bu sistem ile sorunları olan ve bu

sistem içerisinde yaşamak istemeyen, geleceği için mücadele eden ya da kimliği noktasında sıkıntılar yaşayıp atanamayan binlerce genç arkadaşımız var. Bu yazıyı okuyan genç arkadaşlarımız da eminiz ki hepimiz gibi bu sorunları yaşıyor. Şimdi tekrar soruyoruz? Hal, vaziyet buyken neden iş beğenelim? Bizler farklı farklı alanlarda yetkin duruma gelebilecekken, neden yaşadığımız sistemde “Bu iş de olur, aman iş olsun da” deyip kendimize, hayallerimize sırtımızı dönmek zorunda kalalım?

Bunları söylerken, kendi mesleğini bir şekilde icra edebilen herkesin durumundan memnun olduğu sonucu çıkmaz. Bugün bu düzende, görece toplum nezdinde iyi meslekleri fakat bundan mutsuz olan binlerce genç arkadaşımız var, bu sonucu da böyle görmek gerekiyor. Çünkü, ne kadar çalışsak da bu sistemin bize vadettiği şeyler mutsuzluktan, umutsuzluktan, daha da yoksullaşmaktan başka bir şey değil. Bunun şöyle bir örneğini vermek istiyoruz. Genç bir sağlık emekçisi bir arkadaşımız bir röportaj veriyor: “Çalışmıyor gençler deniliyor ama ben kendimden örnek vermek isiyorum. Ben sağlık emekçisiyim bazen 24 saat nöbet tutuyorum ama cüzdanimda para yok. Artık o kadar sabrım kalmadı ki, o kadar tahammülüm kalmadı ki, mutsuzluktan, ekonomik sıkıntılardan... O kadar mutsuzum, umutsuzum ki, o kadar

önümü göremiyorum ki, şimdi bana yolda giderken bir araba çarpsa sevinecek durumdayım”. Evet, aslında bu sözler azgınca sömürüye dayalı kapitalist sistem içerisindeki durumumuzu çok iyi ifade etmiş, özetlemiş. Bu ülkede yoksulluk sınırı 8.000 lira olmuşsa, aldığımız asgari ücretin veya bir tık üzerindeki ücretin yaşamımızda hiçbir karşılığının olmadığını yaşayarak görüyoruz.

Hayır, bizler gençlik olarak bize dayatılan bu işsizliğe, geleceksizliğe, nitelsiz eğitime, yoksulluğa karşı ses çıkarmak zorundayız. Biz gençliğiz, geleceği kuranlar biz olacağız. Dünyayı değiştirme hedefinde ve iddiasında olanlarız ve en dinamik gücüz. Devrimin motor gücüyüz. Gelecekte alacaklıyız. Bugün hayatımızı, geleceğimizi bizden çalanlara karşı ayağa kalkmazsak yarın çok geç olacak. Neden mi? Bugün dünyanın her yerinde ayaklanmalar, protesto gösterileri, eylemler mevcut. Keza yaşadığımız topraklar da ayaklanmaya gebe topraklardır. Herhangi bir genel bahane sebebiyle sokakları, meydanları zapt-u rapt etmemiz an meselesi. Tabii burada bu toplumsal patlamanın tarihini vermek gibi bir iddiada değiliz. Fakat o günlerin çok yakın olduğunu biliyoruz. Bu durumun maddi temellerini bilimsel sosyalizm bize verdiği öngörü ve yaşamını somut durumunun somut tahlilini yaparak görüyoruz. Gerçekten toplumun tüm kes-

imleri bu sistemde yaşamaktan bıkmış durumda, bu sistemin bizlere daha fazla yoksulluk, daha fazla açlık, daha fazla yıkım getirdiğini herkes bilince çıkarmış durumda. Bu toplumsal kesimler arasından olan gençlik gerçekten kalıcı bir değişiklik istiyor artık. Dindar ve kindar bir nesil yaratmak isteyenlerin söyledikleri gibi “Gençlik olarak bu sistemde bir şey beğenmemeye devam edeceğiz”. Beğenmeyeceğiz, yetinmeyeceğiz çünkü bu düzen içerisinde kendi istek ve arzularımızı gerçekleştiremiyoruz. Beğenmeyeceğiz, çünkü kendi gelişimimizi sağlamak için olanakların çok kısıtlı olduğunu görüyoruz. Beğenmeyeceğiz çünkü, dilediğimiz sosyal faaliyetleri (gezmek, sinemaya gitmek, tiyatroya gitmek, spor yapmak vb. vb.) yapmaktan yoksunuz. Beğenmeyeceğiz çünkü kadınlar olarak dilediğimiz saatte dışarı çıkıp dilediğimiz

şeyi yapamıyoruz, sokaklarda özgür bir şekilde gezemiyoruz, taciz-tecavüz ile karşı karşıya kalıyoruz, aile, din, dış çevre sebepleriyle baskılanıyoruz. Beğenmeyeceğiz çünkü, kendi cinsel yönelimimizden dolayı toplumdan dışlanıyoruz ve ötekileştiriliyoruz. Evet, işte tüm bu sebeplerden dolayı bizler gençlik olarak geleceğimizi elimize almak için bugünden ayağa kalkmalıyız. Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. “Artık Yeter” çığlığını dünyanın her yerinde büyütme vakti geldi. Şimdi dünyayı değiştirme eylemi biz gençlerin ellerinde, omuzlarında! Şimdi değilse ne zaman? Sen değilsen kim?

ROZA

Mikrofonumuzu Suriyeli bir öğrenci arkadaşımıza uzattık.

1- Merhabalar öncelikle röportaj için teşekkür ederiz, isminizi öğrenebilir miyiz?
- Merhaba ismim Sohayip Fetelon

2- Yaşınız peki?
- 20

3- Türkiye'ye ne zaman geldiniz?
- 2011 yılında geldim

4- Nerede yaşıyorsunuz?
- Adana'da.

5- Hangi üniversitede okuyorsunuz ve hangi bölümdesiniz?
- Fırat Üniversitesi Makine Mühendisliği 2. Sınıf öğrencisiyim.

6- Devletten burs alıyor musunuz veya yurttaki kalma imkanından yararlanıyor musunuz?
- Devletten veya özel bir vakıftan burs çıkmadı, yurtta da çıkamadı. Yabancı olduğumdan kaynaklı olduğunu düşünüyorum.

7- Maddi olarak nasıl geçiriyorsunuz aileniz mi yardım ediyor?
- Hayır. Ailem herhangi bir maddi yardım yapmıyor. Zaten çalışırken kendileri zor geçiniyor. Ben yazın çalışıyorum ya da okul zamanı part time iş bulunca geçimimi sağlamaya çalışıyorum.

8- Üniversiteler açılınca geçimini nasıl sağlamayı düşünüyorsun?
- Yine orada part time iş bulursam çalışacağım bulamazsam ne yapacağımı bilmiyorum.

9- Türkiye'de yaşayan çoğu insan, devletin bütün Suriyeli öğrencilere burs/ yurt yardımında bulunduğunu veya Suriyeli öğrencilerin üniversiteye sınavsız girdiklerini düşünüyor, bu doğru mu?

- Hayır, bu doğru değil. Suriyeliler liseyi bitirip sınava hazırlanıyor, sınava giriyor tercih yazıp kazanamıyor bile eğer sınavsız olsaydı herkes ODTÜ ya da Boğaziçi'ne girerdi. Suriyelilere burs veya yurt yardımı 100 kişiden sadece 5 kişiye çıkıyor. Kalanları ise kendi imkanları ile geçinmeye, hayatta kalmaya çalışıyor.

DÖB/ADANA

Bunlar Daha Başlangıçtı, Sonumuz Devrim Olacak!

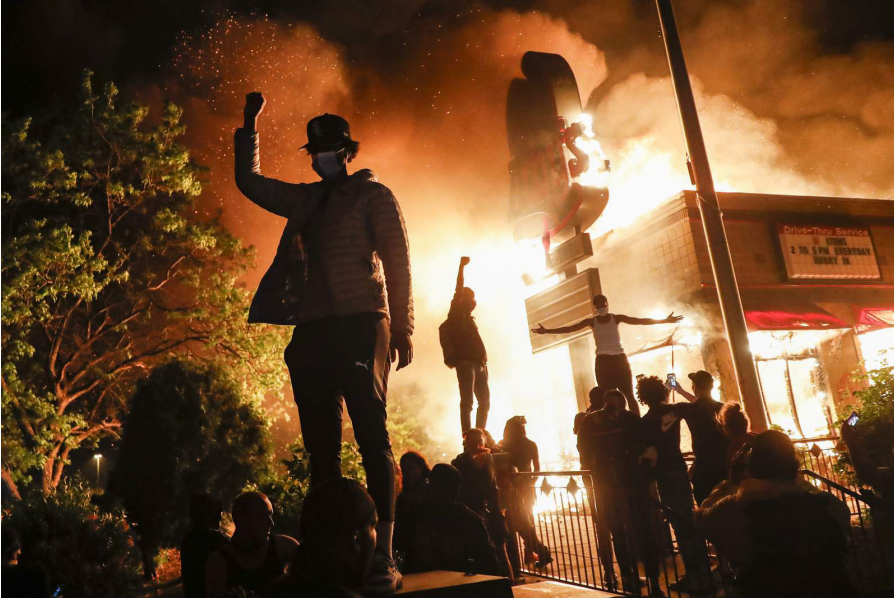
**“Görünen gerçek
olsaydı, bilime
ihtiyaç olmazdı”**

Proletaryanın büyük ustaları Marx ve Engels kapitalizmin sonunun kaçınılmaz bir şekilde sosyalizmle sonuçlanacağını kanıtladıktan sonra, Lenin önderliğinde Bolşevikler 1917'nin Kasım ayında Rusya'da Çarlık iktidarını devirecek ve yerine proletaryanın diktatörlüğünü kuracaklardı. Uzun yıllar süren iç savaşın neticesinde karşı-devrim cephesi yenildi ve ardından sosyalizme geçiş adımları hızlandırıldı. Bu olayın tüm dünyada yarattığı etkiyle çeşitli ülkelerin proletaryası moral ve kendi ideolojisine güven kazanırken burjuvazi derin bir korkuya kapılmıştı. Burjuvazi en büyük kötülüğün “komünizm” olduğunu ve “komünizmin başının görüldüğü yerde ezilmesi” gerektiğini iğrenç iftiralar eşliğinde salık veriyordu. Fakat proletarya arkasına rüzgarı almıştı bir kere... Proletaryanın bu hareketliliği ve birtakım başka koşulların da devreye girmesiyle faşizm ortaya çıkmış ve komünizme doğrudan savaş açmıştı. Bu süreç ikinci emperyalist paylaşım savaşıyla sonuçlanacak ve ikinci empery-

alist paylaşım savaşı muzaffer Kızıldoru'nun insanlığın imdadına nasıl yetiştiğini herkese gösterecekti. Artık dünyanın dörtte birinden fazlasında proletarya öncülüğünde kurulan devletler tarih sahnesindeydi. Ta ki 1991 senesinin sonuna gelinene dek...

1991 senesinin sonlarına doğru dünyada sosyalizmin öncülüğünü yapan Sovyetler Birliği'nin dağıldığı ve planlı ekonomiden piyasa ekonomisine geçildiği haberi geldi. Burjuvazi bu haber karşısında büyük bir sevinç içerisinde “tarihin sonu” nun geldiğini ilan ediyor, dünya proletaryası büyük bir moralsizliğin içine doğru itiliyordu. Sol sosyalist hareketler ne yapacağını şaşırılmıştı. Neredeyse herkes sosyalizmin yaşadığı bu talihsiz olay karşısında panikle burjuvazinin safsatalarına prim veriyordu. Ancak hakikat Marx, Engels ve Lenin'in eylem ve söylemlerinde yatmaya devam ediyor, tarih kendi akışında ilerliyor ve kapitalizm kaçınılmaz sonuna her geçen gün bir adım daha yaklaşıyordu.

Nihai bir zafer kazandığından oldukça emin bir şekilde burjuvazi, sovyet devletinden daha birkaç sene önce nasıl korktuğunu aklına bile getirmeden o korkunun sonucu proletarya ve emekçi

sınıfları kendi safında tutmak için verdiği tavizleri - yapay geciktiricileri - geri alarak başladı işe.

Ancak burjuvazi, “mutlak zafer”inin üzerinden daha birkaç yıl geçmeden uyanmak zorunda kalacaktı rüyasından. 1994-1995 yılında bu sefer ayaklanmalar dünyanın orasında burasında bir yerlerde değil, direkt kendi burunlarının dibinde bitecekti. Roma’da 2 milyon işçinin yürüyüşü ve İngiltere’de büyük sokak eylemleriyle işçiler “tarihin yeniden başladığını” ilan edeceklerdi. Aslında tarihin sonu hiçbir zaman gelmemişti ya, neyse... Tarihin sonu (!) 1997 Asya kriziyle devam ediyordu. Ve 1999 yılına gelindiğinde emperyalist kapitalist sistemin merkezinde, Seattle’da, yüzbin-

ler sokağa “Başka Bir Dünya Mümkün”, “Biz %99’uz” sloganlarıyla aktılar. Birkaç yıl sonra Latin Amerika ülkeleri “Başka bir dünya”nın mümkün olduğunu göstermeye girişirken NATO ve G8 zirvelerinde, 21. yüzyılın “Ayaklanmalar ve devrimler yüzyılı” olduğu ilan edilecekti. Oysaki tarihin sonu(!) yaklaşık bir 10 sene önce gelmişti.

Burada araya girmekte fayda var. Dönemin sol-sosyalist-devrimci hareketi ne yapacağını şaşırırken biz Marksizm-Leninizme olan inancını hiç yitirmeyenler olarak burjuvazinin safsatalarına kulak asmadan “komünizm hayal-eti”nin tüm dünyada dolaştığını ayaklanmaların ve devrimlerin kapıda olduğunu dosta düşmana ilan etmekten geri durmuyor-

duk. Kendimize olan güvenimiz, Marksizm-Leninizm, diyalektik materyalizme, bilimsel sosyalizme olan güvenimizden geliyordu. Biz o dönem bunları söylerken bize “deli” muamelesi yapanlar, “hayal görüyor bunlar” diyenler o günden bugüne gerçekleşen düzinelerce ayaklanmanın sonunda bizim söylediklerimizi söylemeye başladılar ama hala yarım ağızla ve sanki yeni bir şey söylüyormuşçasına...

2010 yılına gelindiğinde T unus'ta başlayan devrim dalgası tüm Arap ülkelerini sarsacak, Fransa, İspanya ve Yunanistan'da devrim yüksek sesle yeniden gündeme gelecekti. Ne demişti ustalarımız: Toplumlar çözemeyecekleri sorunları, gündeme getirmezler.

2013 Haziran'ında Gezi Parkı'nda milyonlar “Taksim Komünü”nü ilan ettiğinde bizi hala “hayal görmek”le suçlamayan bir hareket bulunmuyordu. Gözlerinin önünde olan biteni hayal zanneden, görünen gerçeği görmeyi reddedenler örtülü gerçeği kavrama noktasında ne derece mahir olabilirler? Bir başka yazımızın konusu da bu olur belki.

Peki nasıl oldu da herkes bu ayaklanmalar karşısında adeta ölüm sessizliğine bürünmüşken, bütün olanları tesadüflerle açıklamaya çalışırken biz emperyalist-kapitalist sistemin bir sıçramalı çöküş evresi içerisine

girdiğini görebiliştik? Dünya proletaryasının muzaffer önderlerinden, Lenin'den, Fidel'den, Ernesto'dan öğrendiğimiz Leninist iyimserliğimiz mi yardımımıza koşmuştu yoksa Marx'ın “Görünen gerçek olsaydı, bilime ihtiyaç olmazdı” sözüne önem arz ediyor, ona gerektiği güveni gösteriyor oluşumuz mu? Yoksa “devrim”i ciddi bir mesele olarak ele alıyor olmamız ve “devrim”e layık olma çabamız mı? Ne bu saydıklarımız birbirinden ayrılabilir ne de bunlardan biri diğerinin önünde görülebilir. Ama her ne olursa olsun gerçek şuydu: “Bu bir tesadüf müdür yoldaşlar, hayır değildir yoldaşlar!”

Kapitalizmin çöküşünü gerçekleştireceğinin kaçınılmaz olmasını Marx şurada veya burada değil özellikle sermaye ile üretici güçler arasında yatan uzlaşmaz çelişkide olduğunu şu sözlerle açıklar: “Sermaye tekeli, kendisiyle birlikte ve kendi egemenliği altında fıskırıp boy atan üretim tarzının ayak bağı olur. Üretim araçlarının merkezleşmesi ve emeğin toplumsallaşması, en sonunda, bunların kapitalist kabuklarıyla bağdaşmadıkları bir noktaya ulaşır. Böylece kabuk parçalanır. Kapitalist özel mülkiyetin çanı çalınmıştır: Mülksüzleştirilenler mülksüzleştirilir.” Marx bakılması gereken uzlaşmaz çelişkinin ne olduğunu söylemekle kalmıyor bu çelişkinin durumunu analiz etmek için nereye bakılması gerektiğine de işaret ediyor bu sözleriyle: üre-

tim araçlarının merkezileşmesi ve emeğin toplumsallaşması.

Yazının daha fazla uzamaması adına çok fazla detaya inmeyi uygun görmüyoruz. Zira emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu bu “Yeni Evre”yi en iyi gösteren şey yukarıda bahsettiğimiz çelişki olsa da, göstergeler bunlarla da sınırlı değil. Niyetimiz nedenleri ve sonuçları uzun uzun irdelemek de değil basit bir ekonomik indirgemeci çıkarımla ortaya çıkmak da. Bunlar da ancak başka bir yazının konusu olabilir. Ama gerçeklik, 2018 yılının sonunda Fransa’da Sarı Yeleklilerle başlayıp sonrasında Latinlerden Afrika’ya oradan Avrupa ve Uzak Doğu’ya tüm dünyayı sarsan bir dizi ayaklanmayla kendisini iyice dayattıktan sonra “kabuğun

parçalanmakta” olduğunu yarım ağızla söylemek, bir şey söylemek olmuyor. Bazıları lafı ağzının içinde geveleyedursun. Söz yerini eyleme çoktan bıraktı bile...

Arno Doğan

YAŞASIN KÜBA!

**“İnsanları açlıktan,
yoksulluktan, çare-
sizlikten öldüren ka-
pitalist-emperyalist
sistemler çürüyüp
yıkılarak tarihin
çöplüğüne
atılacaktır.”**

“Özgürlüğün bedeli yürekdir. Ya onszu yaşamayı tercih edeceğiz, ya da bedelini ödeyerek onu satın alacağız.” / Jose Marti

Küba'nın Santiago kentinde, 26 Temmuz 1953 günü diktatör Batista'yı devirmek amaçlı yapılan Moncada Kışlası baskını başarısız olmuştur. Fakat bu hareket ülkeyi devrime sürececek toplumsal hareketin, yer altı direnişlerinin ve mücadeledenin örgütleyicisi olmuştur. Moncada Kışlası saldırısı Batista hükümetinin 1959'da devrilmesine yol açacak olan Küba devriminin başlangıcı olarak kabul edilir, tabii bundan önce Küba bir dizi grev, ayaklanma, sokak çatışmaları deneyimlerinden geçmiştir. Meksika'dan Küba'ya giden 82 devrimcinin öncülük ettiği iki yıllık gerilla mücadelesinden sonra ordu Batista'yı yenilgi-

ye uğrattır. 1 Ocak 1959 tarihinde ise yönetime Fidel Castro, Che Guevara ve Raul Castro'nun önderlik ettiği 26 Temmuz hareketi el koyar. 26 Temmuz Hareketi kısa bir dönem için ittifaklar kursa da küçük-burjuva uzlaşmacıları iktidardan uzaklaştırır ve sosyalizme yönelimini açıkça ifade eden devrimci programını ilan eder. Bu programın hayata geçirilmesi için yerli sermayenin ve emperyalistlerin mülküne zor alımı yoluyla el koyan, eğitimde, sağlıkta, çalışma yaşamında emekçiler için yapılan düzenlemeler ile sosyalist sistemin temelleri atılır. 1 Ocak 1959 yılı Küba halkı için oldukça önemli bir gün kabul edilir ve her yıl Küba'da Küba devriminin yıl dönümü kutlamaları yapılır.

Devrimci hükümetin kurulmasıyla birlikte eğitim, ekonomi, sağlık, kadın politikaları ve pek çok alanda ilerlemeler gerçekleştirilmiştir. Yapılan değişiklikler oldukça dikkat çekmiştir ve Küba UNESCO tarafından dünyada en çok görülmeğe istenen ülke olarak seçilmiştir. Hatta OECD, UNESCO ve Dünya Bankası gibi emperyalist-kapitalist dünyanın tescilli kurumları dahi Küba'nın eğitim sisteminin ilerlediğini kabul etmek zorunda kalmışlardır. Sosyalizm insanın sosyal, bireysel, entelektüel anlamda gelişimine önem verirken, emekçilerin en yaşamsal sorun-

ları yine sosyalizm sayesinde çözülmüştür. Bu yüzden yabancı işletmelerin zor alımı yoluyla kamulaştırılmasıyla birlikte büyük toprak sahiplerinin topraklarına el konulmuştur. El konulan topraklar birkaç kişinin mülkiyeti olmaktan çıkarak toplumun refahı için kullanılmıştır. Küba halkı eğitim, sağlık, barınma gibi temel haklardan ücretsiz olarak faydalanmaktadır. Ülke ekonomisinin % 90'ını elinde bulunduran Küba'nın devlet kontrollü, planlı bir ekonomik sistemi mevcuttur. Kapitalizmde eğitim dinci, gerici, ezberci, elemeci olduğu gibi öğrenci gençliği işsizliğe, açlığa, intiharlara sürükler. Fakat Küba'da eğitim sistemi böyle değildir. Küba'da yaş, cinsiyet, ırk, ve din fark etmeksizin herkes eğitim hakkından ücretsiz olarak faydalanmaktadır. Eğitim her öğrencinin isteklerine, yeteneklerine, insani özelliklerine ve ilgi alanlarına göre şekillenir.

Fidel Castro, kapitalistlerin halkın cahil olması için uğraştığını, cahil halkın kapitalizmden çıkarı olanların ilerlemesinin yolunu açtığını bu yüzden eğitime önem verilmesi gerektiğini vurgular. Eğitim politikalarını oldukça önemli bulan Fidel BM Genel Kurulu önünde Küba'nın tüm Latin Amerika'da nüfusu içinde hiç okur-yazar olmayan kimse kalmayacak ilk ülke olacağını söylüyordu. Ve devrimden sonra yapılan üç aşamalı eğitimlerden sonra Küba'da okur - yazar olmayan kimse kalmadı. İlk adım, okuma-yazma kampanyası, ikinci adım 1972 yılında oluşturulan Eğitim Tugayları üçüncü adım ise tüm halkın genel kültüre ulaşmasını sağlayan Fikirler Savaşı kampanyası oldu. Fikirler savaşı, sosyal adaleti sağlama, eğitimi nitelikli kılma, herkesin kültüre erişmesini sağlama anlamına gelmektedir. Yapılan kampanyalar etkili olmuştur ve ülkede

devrimden önce okuma- yazma oranı oldukça az iken devrimden sonra artmış, okuma-yazma sorunu ortadan kalkmıştır.

Devrimden sonra Küba'da 10.000 derslik inşa edildi. 40.000 öğrenciye eğitim vermek için askeri tesisler kullanıldı. Öğrencilerin bütün yılı geçirebilecekleri, içinde sağlık ve sportif tesislerin bulunduğu yatılı okullar inşa edildi. İnsanların kitaba kolayca erişimini sağlayacak bir kütüphane ağı oluşturulması ve yaygınlaştırılması amacıyla, 62 noktada Küba Ulusal Yayıncılık Kurumu kuruldu. Eğitimin özelleştirilmesi yasaklandı; özel okullar ve dini okullar kapatıldı. Eğitim 10. Sınıfa kadar zorunlu olmakla birlikte ders saatleri 6-7 saat olarak kararlaştırıldı. Eğitim tamamen ücretsiz olup tüm öğrenciler için burs sistemi oluşturuldu. Devrimden önce mevcut olan okul sayısı 7674'den 12442'ye yükseldi.

Küba'da üniversiteler Eğitim Bakanlığı'ndan ayrı bir kurum olan Yüksek Öğretim Bakanlığı'na bağlıdır. Yüksek Öğrenim Bakanlığı üniversitelere bağlı 73 Araştırma Merkezi vardır. Ülke genelinde 49 üniversite mevcut olmakla birlikte yükseköğretim 4-6 yıl arasında değişmektedir. Bu ülkede herhangi bir nedenden dolayı eğitime devam edemeyen öğrencilere, üniversiteye hazırlık ya da meslek edinme programları oluşturulmaktadır. Küba'da hangi bölümden mezun

olursanız olun işsizlik gibi bir sorunla karşılaşmıyorsunuz çünkü devlet mezun öğrenciler için iş garantisi vermektedir. Küba'da işsizlik oranı genel işsizlik oranı %2'nin altındayken, genç işsizlik oranları %4 civarlarında seyretmektedir. Küba'nın sağlık sistemine baktığımız zaman dünyanın en iyi sağlık sistemi olarak karşımıza çıkmaktadır. Çünkü devrimden sonra yeni yasalarla birlikte bütün vatandaşlara parasız, evrensel, ulaşılabilir sağlık hizmeti sunulmaya başlanmıştır. Tıp eğitimi ise oldukça niteliklidir. Tıp eğitimi tamamen ücretsiz olduğu gibi eğitim süresi 10 yıldır ve öğrenciler mezun olduktan sonra 3 yıl zorunlu olarak kırsal kesimde çalışmak zorundadır. Devrimden sonra aile hekimleri ve hemşirelerden oluşan aile hekimliği sistemine geçiştir ve pek çok hastane inşa edilmiştir. Aile hekimleri görevli oldukları bölgelerde yaşamakla beraber toplum ile hekimler arasındaki bağ güçlendirilmeye çalışılmıştır. Hamileler, yüksek riskli işçiler, yaşlılar ve bebeklere düzenli tıbbi muayene hizmeti verilir. Yatağa bağlı hastaların bakımı için düzenli ev ziyaretleri yapılır. Pek çok hastalığın tedavisini bulan Küba'da 1916'da sadece işçilere yönelik, sınırlı sosyal sigorta yasası varken, 1934'de çalışanların eşleri ve kadınlar ile ilgili analık sigortası yasaları da kabul edilmiştir.

Kübalı doktorlar savaşların, doğal afetlerin olduğu bölge-

lerde gönüllü olarak çalışırlar. Ayrıca Çernobil faciasından sonra Havana'ya yakın bölgelerde olan ve radyasyona maruz kalan çocukları tedavi etmişlerdir. Tüm dünyayı saran ve insanlığı ölüme sürükleyen Covid-19 virüsüne de çözüm bulan Küba olmuştur. Küba'nın iki aşısı Dünya Sağlık Örgütü tarafından onaylanmış Kübalı tıpçılar salgınla başa çıkılması için diğer ülkelere destek olmuştur. Pandemiyle mücadeleye destek olmak amacıyla 212 Kübalı doktor Venezuela'ya gitmiştir.

Peki Küba'da devrimle beraber kadın politikalarında ne gibi değişiklikler olmuştur? Devrimden hemen sonra 1960 yılında Fidel tarafından Küba Kadın Federasyonu kurulmuştur. Kübalı kadınların %90'ının katıldığı Küba Kadın federasyonunda okuma yazma seferberliği başlatılmıştır. Bu kampanyaya 100.000'in

üzerinde kadın katılmıştır ve 8 yaşındaki kız çocuklarından başlayarak diğer tüm kadınlara eğitim verilmiştir. Bu federasyonun diğer görevi kadınların üretimde bulunması kadının toplumsal yaşamda yer almasıdır. Kadını eve hapseden yüklerden kurtarmak için çok sayıda kreş, çamaşırhane ve yemekhaneler inşa edilmiştir. Devrim sonrası kurulan kreşlerde eğitim kadın erkek eşitliği temel alınarak verilmiştir. Yapılan bu kampanyalar oldukça etkili oluyor ve devrimin ilk yılında okuma oranı %56 iken, bugün %99'a ulaşıyor. Kadınların iş yaşamına katılma oranı ise %60'a kadar çıkıyor. Küba Kadın Federasyonu'nun 2. Kongresi'nde Fidel Castro kadınlarının sömürülmesinin kaynağında politik bilincin eksikliğinden bahseder ve kadınlarda politik bilincin oluşması için kadınları siyasal yaşamın bir parçası olmaya çağırır. Zamanla kadınların si-

yasal alana katılma oranları artar.
* Sosyalist Küba'dan kadınların yaşamını gösteren bazı sayılar

- Öğretmen, öğretim üyesi ve bilim insanlarının yüzde 81,9'u kadın.
- Hekimlerin yüzde 60,2'si, sağlık sektöründe çalışanların yüzde 78,5'i kadın.
- Sağlık alanında enternasyonal görevlerde bulunanların yüzde 64,2'si kadın.
- Hâkim ve savcılarının yüzde 70'ten fazlası kadın.
- Teknik personelin yüzde 36,7'si, mühendislerin yüzde 31'i kadın.
- Kooperatiflerin iktisadi denetiminde yer alan kadınların oranı yüzde 59, yönetiminde yer alan kadınların oranı yüzde 64.
- Turizm alanında çalışanların yüzde 40,4'ü kadın.
- Kız çocuklarının temel eğitime katılma oranı yüzde 99.
- Üniversite mezunlarının yüzde 63,6'sı kadın.
- Ekonomide istihdam edilen kadınların yüzde 74,37'si yükseköğrenim mezunu (bu oran erkekler arasında yüzde 55,6).
- Teknik meslek sahiplerinin yüzde 66'sı kadınlardan oluşuyor (bu oran ABD'de yüzde 47,9).
- Halk İktidarı Ulusal Meclisi içindeki milletvekillerinin yüzde 48,8'i kadın. (Bu oran dünya ortalamasında yüzde 20, sadece 33 ülkenin parlamentosunda kadın oranı yüzde 30 ve üzeri. Küba'da milletvekillerinin maaş almadığını da belirtelim).
- Devlet Konseyi üyelerinin yüzde 41,9'u kadın.

- Halk İktidarı Vilayet Meclisi Başkanları'nın yüzde 66,6'sı kadın.
- Küba Komünist Partisi Merkez Komite Üyelerinin yüzde 41,7'si kadın.
- Küba Gençlik Birliği kadrolarının yüzde 52,1'i kadın.
- Devrimi Savunma Komiteleri adlı mahalle komitelerinin üyelerinin yüzde 64,4'ü kadın.
- Küba Merkez Sendikası üyelerinin yüzde 57'si kadın.
- Küçük Tarım Çiftlikleri Ulusal Birliği üyelerinin yüzde 41'i kadın.

Bütün bu bilgiler sosyalist sistemin ne kadar güçlü ve yaşanılır olduğunun bir göstergesidir. İnsanları açlıktan, yoksulluktan, çaresizlikten öldüren kapitalist-emperyalist sistemler çürüyüp yıkılarak tarihin çöplüğüne atılacaktır. Sosyalizm ise insanların sömürülmediği sınıfsız sınırsız bir dünya yaratarak gerek eğitim sistemiyle gerek sağlık politikaları ve bilimsel çalışmalarıyla tüm dünyaya bir örnek olmaya devam edecek

Sarya

CHE GİBİ OLACAĞIZ!

**“Yaşamı tepeden
tırnağa devrim olan,
mükemmel bir kafaya
sahip, yaşamını
cüretle ve fedakarlık-
la devrime adanmış bir
devrimcidir Che.”**

Başlığımızın iddialı olduğunun farkındayız. Ama okuyan herkesin dikkatini çektiğini ve onları düşündürdüğünü de biliyoruz. Che gibi olmak... Bunu hiç kendimize sorduk mu? Ernesto Che Guevara kimdir, neden dünyanın her köşesinde, nereye giderseniz gidin tanınır, bilinir ve sevilir? Sosyalizmden etkilenmiş, devrimcilerin iyi ve güzel şeyleri karşılık beklemeden yaptığını bilen herkesin buna bir cevabının olduğuna eminiz. Hatta her gün yüzlerce ve binlerce insanın, özellikle de devrimci gençlerin, Che gibi olmayı, onun izinden yürümeyi istediğini, Che'yi kendine örnek aldığını kim bilmez ki? Devrim hareketine katıldığı, yoldaşları ile her türlü zorluğa göğüs gerip savaştığı, devrimin teorik alt-yapısını oluşturmak için durmak bilmeden çalıştığı, devrimin zafere ulaşmasından sonra tarlada, fabrikada çalıştığı, cephede savaştığı Küba halkı için çok

şey yapmıştır. Hem devrimden önce hem de devrimden sonra uzunca bir süre bütün enerjisini, aklını ve zamanını devrime sunmuştur. Che'nin Küba işçi sınıfı, emekçileri ve gençliği için çok ayrı ve özel bir yerinin olduğunu bildiğimiz için Küba'dan değil, bizlerin neden Che gibi olması gerektiğinden bahsedeceğiz bu yazımızda. Elbette Küba Devrimi'nin ve sosyalizmin inşasının bir parçası, emekçisi ve önderlerinden biri olduğu için onun bir yanı her zaman Kübalı'dır. Ama sadece doğduğu topraklarla veya savaştığı Küba'da kalmayıp, proletarya enternasyonalizmini her yere taşımak için savaşıırken ölmesi onu tüm dünya halklarının belleğine kazımıştır. Sadece yaşadığımız topraklarda değil, Che'nin adımladığı Latin Amerika'dan Afrika'ya, hiç gitmediği ama saygı ve sevgiyle sahiplenildiği Ortadoğu'dan, Uzak Asya'ya oradan dünyanın her yerine Ernesto Che Guevara yoldaş milyonlarca insanın yüreğinde ve bilincinde yer edinmiş durumda. Niye diye soranlara kısaca şöyle açıklayalım.

Yaşamı tepeden tırnağa devrim olan, mükemmel bir kafaya sahip, yaşamını cüretle ve fedakarlıkla devrime adanmış bir devrimcidir Che. Emekçilere özgü o soylu alçakgönüllülüğü, çalışkan karakteriyle sade ama derin bir insan olan ve gözünü kırpmadan emekçiler için öle-

bilen biriydi Che yoldaş. Ama devrimci mücadeleyi çok ciddiye alan, özverili, disiplinli ve düşmanını iyi tanıyan, ona merhamet göstermeyen biriydi de. Her anını bu kadar dolu dolu yaşamış Che yoldaşın yaşamına biraz bakacak olursak, tıp eğitimi alırken başladığı Latin Amerika gezintileri onun karakterinin şekillenmesinde büyük etkide bulundu. Emekçilerin yaşadığı yoksulluk, sermayedarların işçileri acımasızca sömürmesi, emperyalizmin ve işbirlikçi tekellerin Latin Amerika halklarını köleleştirmesi Che'de büyük bir öfke uyandırıyordu. Görece orta sınıf bir aileden gelmesine rağmen, çok genç yaşlarından itibaren sosyalizme, toplumsal gerçekçi edebiyatçılara ilgi duyması, onun gelecek siyasal eğilimlerini belirlemesine yön verdi. Latin Amerika'da Guatemala'daki devrim mücadelesine katılırken, buradan ayrılmak zo-

runda kalır. 1955 Haziranı'nda tanıştığı Raul Castro onu Fidel'le tanıştırır ve Meksika'da Fidel ile gece boyu süren bir tartışmanın ardından Fidel ve yoldaşlarına katılmaya karar verir. Oradan Granada ile Küba'ya uzanan yenilgiler, büyük bedeller, savaşlar ve zaferlerle dolu bir süreçte Che gerilla savaşının teorisyenlerinden olur, keskin politik kavrayışı, pratik zekası, savaşı bir sanat olarak ele alması Fidel dahil ona herkesin saygı duymasını sağlar. Çok yönlü biridir aynı zamanda Che yoldaş, müziğe, satranca ve edebiyata çok ilgi duyar, iyi bir sporcudur, İspanyolca dışında Fransızca ve İngilizce de bilir. Küba'da devrimden sonra birçok görev üstlenen, devrim için can hıraç çalışan Che yoldaş Kongo ve Bolivya'da da savaşarak başka halkların özgürlüğü için dövüşür ve en sonunda Bolivya'da katledilir. Che yoldaşın yaşamını uzun uzadıya anlatmak

veya bir biyografi ortaya koymak değil amacımız. Bizler için asıl önemli olan, kısacık yaşamında devrime her şeyini veren, yeni insanı yaratan, kendisinden onlarca yıl sonra bile bizlere örnek olan Che yoldaşı anlamak, onun deneyimlerinden ve örneğinden dersler çıkarmaktır.

Bu kadar kısacık bir yaşama, bu kadar çok şey sığdıran Che için tıpkı Denizlerin ardından da dediğimiz “Aslolan çok yaşamak değil, yaşadığın zaman içerisinde çok şey yapmaktır” sözleri belki de onu en iyi özetleyen şey olacaktır. İşte bugün öne çıkarılması, yaşadığımız toprakların devrimci gençliği tarafından benimsenmesi gereken anlayış bu olmalıdır. Devrim için her zaman daha fazlasını yapmak, zamanımızın, enerjimizin, yeteneklerimizin her zaman en fazlasını devrim için kullanabilmek! Ancak bugünün kötürüm

haline gelmiş yaygın küçük-burjuva davranışlarından birisi olan çok konuşup az iş yapmak ve söylediğini yapmamak, devrimci harekete en çok zarar veren davranış tarzıdır. Peki soralım, Che yoldaşa veya Denizlerde böyle bir davranışla karşılaşmak mümkün müdür? Hayır, çünkü Che ve Denizler kendi koşulları içinde devrimin zorunluluğunu ve bunun için bıkmadan, usanmadan çalışmayı, inisiyatifli davranmayı ve anın yüklediği görevi omuzlamayı gerçek anlamda bilince çıkarmışlardı. Bir işi başkasından beklemek gibi bir yaklaşımları asla olmadı, biz yapacağız bilinciyle hareket ederek, başkası yapması gereken görevi eksik bırakmışsa bile, o işi ne olursa olsun yaparlardı.

Her dönemin devrimcisi farklıdır derler, o dönemin kendi özgül koşulları içinde yani kendi somut durumunun somut tahlilinde on-

lar mücadelede öne çıkarlarken o döneme göre bir şekilleniş yaratıldılar. Bugünden o güne bakarak aynı şeyleri yapmaya çalışmayacağız veya onlar gibi olacağız derken onları taklide düşmeyeceğiz. Denizler de, Che yoldaş da söylediğini yapan, yaşamını devrime adanmış, fedakar, çalışkan, cüretli ve özverili insanlardı. Biz de öyle olacağız, onların devrimle bütünleşen davranış, yaklaşım ve karakterlerini her zamankinden daha fazla kuşanacağız! Denizler ve Che yoldaş saatlerini devrime ayarlayıp, bağcıklarını sıkı bağlayıp hiç tanımadıkları insanlar, halklar için ölebildiler. İşte bir insan için bundan daha soylu, daha onurlu bir davranış görülmemiştir. Nazım'ın dizeleri Che ve Denizler gibi bir sıra neferi olan Fransız komünisti Gabriel Peri'yi anlatırken ne de güzel özetliyor tüm fedakar komünistleri, yarının toplumunu kuracak yeni insanı. / Pişman

değildi, 902'de başlayan ve bu sabah 941 yılı aralık ayının on birinde, bu sabah şafakla bitecek olanı elden gelseydi tekrarlamak, tekrarlardı aynı yerden başlayıp aynı yoldan geçerek ve yine gerekirse aynı yerde bitirmek üzere/ Sırf bu yüzden, tam da bu yüzden Che gibi olmalıyız, Denizler gibi olup öne çıkmalıyız!

K. Taylan Kızıldağ

SESSİZ BAĞRIŞMALAR

Okula gitmek için metrobüse doğru gidiyordum. Duraktaki işçi ve öğrencilerin arasından sıyrılıp durağın başına doğru yavaşça ilerledim. İnsanlar o kadar hızlı atılıyor ki gelen metrobüse, o dar alana girmemek için birkaç metrobüs kaçırdım. Sonunda bir metrobüse bindim ve şanslıyım ki diğer metrobüsler kadar kalabalık değildi ama boş da değildi. Metrobüs o gün bir garipti. Metrobüse bindiğimde anlayamadığım bir yerden bağırma sesleri geliyordu ama kimsenin ağız açık bile değildi. Herkes her sabahki gibiydi, hiçbir değişiklik yoktu, herkes uyuşmuş bir şekilde karşıya bakıyor ve susuyordu, ama bağırma sesleri hiçbirinden çıkmıyordu. Bu seslerin tek bir kişiden çıkması da imkansız. İnsanlara tek tek bakmaya başladım, bu insanlar bu kadar kuvvetli bağıramaz, kesinlikle başka biri bağırıyor olmalıydı. Karşımda oturan adama baktım, ellerindeki nasırlar, yaralar, şişlikler direkt göze çarpıyordu, işte bunlar benim sınıfımdandı. Pantolonundaki yırtıkları, o yırtıkları diktiği yerdeki o inceden gözükten ip, senelerdir giydiği montundaki yamalar, bayramda giyinmek için alınan ama işyerinde yıpranan/yırtılan ayakkabı, işte buydu benim sınıfımdan olan insan, bu adamın işçi olduğunu anlamak için bir kere gözlerine bakmak yeter. Bağırma rahatsız edici olmaya başlamıştı, karşımdaki adam ile göz göze geldim, gözlerinin

içinde biri vardı, keşke görebilseydiniz, o kadar sınırlı, o kadar öfkeli ve bir o kadar da umut dolu bakıyordu ki, o gözlerin içinde gördüğüm adam, o kadar kuvvetli bir şekilde bağırıyordu ki, adama öyle bakakaldım. Sonra karşımdaki kişinin “Kardeşim önüne baksana” demesiyle ürkerek “Pardon, dalmışım” dedim. Diğer kişilere baktım, onların gözlerinde de, o hücreye benzer gözlerden fıskırarak, çıkıp ortalığı yakıp kavuracak, haykırarak, daha sesli bağırarak, sloganlar atacak kişi vardı. Bu duyulmayan ama rahatsız eden bağırma işte buradan geliyordu, o gözlerin içinde bıkkınlık, bir umut vardı. Her gün 12 saatlik çalışma ve temel gereksinimlerine bile yetmeyecek kadar para bu insanları robot gibi yapmıştı, ama gözlerinin içindeki o umudu, o öfkeyi, o duyguyu hiçbir güç, hiçbir sömürü düzeni yok edemez ve değiştiremezdi. Bir işçinin gözlerinin içine bakmak, o sessiz bağırma dinlemek cüret gerektiriyor. O gözlerdeki acıyı, kederi, o umut ışığını bakmak, görmek ve duymak kolay değil! Bu ses!

Bu sesin kuvveti,
bu kuvvet
yaralı aç kurtların gözlerine perde vuran,
onları oldukları yerde durduran
kuvvet!

Bir Sabırsızlık Zamanı Okuru

FELSEFENİN TEMEL İLKELERİ IV

Önceki üç sayımızda; bilimsel felsefe, Marksizm öncesi felsefe ve materyalizm ile idealizmin savaşı konularını ele almıştık. 17. ve 18. yüzyıllarda Fransız materyalizmini ve Rusya'da materyalizm başlıklarına değinmiştik. Bu sayımızda, 18. ve 19. yüzyıllarda Alman felsefesinde materyalizm ve idealizm savaşını ele alıyoruz.

18. ve 19. YÜZYILLARDA ALMAN FELSEFESİNDE MATERYALİZM VE İDEALİZM SAVAŞI

Bu yüzyılların başlarında Almanya, feodal düzenin egemen olduğu bir ülkediydi. Ekonomik ve siyasal geri kalmışlığı Almanya'nın siyasal ve ekonomik yönden parçalanmasının nedeni konumundaydı. Kapitalizm yeni yeni oluşmaya başlamakta ve burjuvazi de yavaş yavaş gelişmekteydi. Alman burjuvazisi korkak ve zayıf bir yapıdaydı. Siyasal ve ekonomik geriliği yüzünden siyasal iktidarı ele almak değil, kurulu düzen üzerine kendi çıkarlarına uygun değişiklikler, reformlar yapmakla yetiniyordu. Alman burjuvazisi feodalizmle uzlaşmak zorundaydı çünkü zayıflığının bilincindediydi ve devrimden korkuyordu. 18. yüzyıl Alman felsefesinde çağın en büyük düşünürleri; Kant, Hegel, Feuerbach'ın yapılarında Alman burjuvazisinin ikili yapısı, çelişkileri açıkça görülmektedir.

KANT'IN FELSEFESİ

Kant, Alman felsefesinin kurucu isimlerinden biridir ve eleştirel felsefenin babası olarak bilinir. Kant başlangıçta fizik ve astronomi üzerine çalışıyordu. Daha sonra, çelişkili yapısıyla dikkat çeken felsefi öğretisini geliştirdi. Kant materyalizm ve idealizmin arasını bulmaya çalışıyor, bu iki zıt düşünceyi bir sistemde bir araya getirmek istiyordu. Aynı zamanda da materyalist görüşler öne sürüyordu: "Bizim dışımızda bir şeyler var olup, bunlar duyu organlarımızı etkileyerek bizde duyumlar yaratır" diyordu. Diğer yandan da bu şeylerin insan akli tarafından bilinemez olduğunu vurguluyordu. Bu da idealist, bilinemezci, bir tavırdı.

Kant mantık kategorileri sistemini oluşturdu (neden ve etki, olasılık ve gerçeklik vs.). Ve bu kavramlar aracılığıyla insanın doğanın belli yasalarını bilebileceğini söylüyordu. Lenin Kant'ın felsefesinin bu yönünü eleştirmiştir. Kant'ın "Doğa kendi yasalarını insana değil, insan kendi yasalarını uygulamaya doğayı zorlar" düşüncesinin fideist bir düşünce olduğunu kabul eder.

Kant'ın felsefesinin sağlam yanını, diyalektik düşünceleri oluşturmuştur. Çelişkiler üzerine değerli yargılamalar öne sürmüştür. Bununla beraber ona

göre çelişkiler yalnızca insan aklında vardır, maddi dünyada yoktur. Örneğin akıl dünyanın sonlu olup olmadığına cevap veremez. O zaman bunun gibi cevaplanamayan soruların olması aklın nesnel dünyayı bilemeyeceğinin kanıtıdır. Kant, gerçekliğin nesnel diyalektiğini anlayamamıştır. Ona öre akıl Tanrı'nın varlığı ya da yokluğu hakkındaki soruları da cevaplayamaz, bu inan alanının işidir. Ve böylece Kant, bilimi sınırlama ve dini destekleme aşamasına varmıştır. Çelişkilerine ve darlığına rağmen Kant'ın felsefesi felsefi düşüncenin önemli bir doruğudur. Felsefenin gelişimine olumlu bir etki yapmış ve günümüze kadar kullanmıştır.

HEGEL'İN İDEALİST DİYALEKTİĞİ

Hegel Alman felsefesinin diğer bir önemli ismidir. Hegel Kant'ı

sübjektif idealizminden ve bilenezciliğinden ötürü eleştirmiştir. Ama eleştirisi nesnel idealizme dayanıyordu. Hegel'e göre dünya insan dışı bir varlığın yaratışıyla meydana gelmiştir. "Gerçek olan her şey sağlamlığı ölçüsünde düşüncedir, sağlamlığını düşünceye borçludur ve düşünce ile sağlamdır." diye yazıyordu Hegel.

Ona göre düşünce önce kendi kendine gelişir ve gelişmesinin belli bir anında tüm nesne ve olgulara hayat verir. Daha sonra da düşünce insan toplumunu meydana getirir. Tarih bu mutlak düşüncüyü bilmeyi sağlayan süreci temsil eder. Hegel'e göre mutlak düşüncüyü bilme süreci felsefi gelişimin doruğu olarak kabul ettiği kendi felsefesinde son buluyordu.

Hegel düşünce gelişiminin diyalektik yasalarını oluşturdu. Hegel'in diyalektiği felsefi

düşüncenin çok önemli bir kazancı olmakla beraber, önemli yanlışlıklar içeriyordu. Temel yanlışlığı idealizmdeydi. Hegel'e göre diyalektik yasalarıyla düzenlenen gelişmeye bağlı olan şeyler maddi dünyanın nesnelere ve olgularına değil, fakat onların biçimini alan düşüncedir sadece.

Hegel'in aynı zamanda gelişim süreci üstüne de dar bir kavramı vardı. Ona göre doğa zaman içinde gelişmez sadece mekân içinde yayılır. Toplum gelişimini yalnız geçmişte görüyordu. Çağının Prusya burjuva monarşisini sosyal gelişimin sınırı olarak düşünmekteydi ve Hegel aynı zamanda toplumda var olan çelişkilerin savaşla değil uzlaşarak çözüme ulaşacağına inanıyordu. Hegel, böylece, felsefesinden son derece muhafazakar sonuçlar çıkarıyordu. Halkları birbirine kırdıran savaşları haklı buluyor, daha sonra emp-

erializmin gerici ideologları tarafından ele alınacak aşırı milliyetçi düşünceleri ileri sürüyordu.

Marx ve Engels, Hegel'in doğa ve toplumu mutlak düşüncenin varoluş biçimleri olarak kabul eden idealist sistemiyle diyalektik metodu arasındaki çelişkiyi ortaya çıkardılar. Hegel'i idealizmi için şiddetle eleştirirken diyalektiğine büyük değer verdiler. Marx ve Engels Hegel'den aldıkları bu diyalektiği idealizmden arındırdıktan sonra Tarihi ve Diyalektik materyalizmin oluşmasında 'rasyonel çekirdek' olarak görüyorlardı.

FEUERBACH'İN MATERYALİZMİ

Klasik Alman felsefesinin son büyük temsilcisi Feuerbach'dır. Feuerbach 18.yy'nin sonunda ve 19.yy'nin başında hüküm süren idealizme karşı savaşmıştır. Onun

en büyük başarısı materyalizmi büyük ölçüde onarmasıdır. İdealizmi ve dini yadsıyarak felsefenin sadece düşünce çerçevesinde kalmamasının gerektiğini ve felsefenin asıl amacının doğayı ve insanı incelemek olduğunu ileri sürmüştür. Doğa, insanın dışında vardır. Bir ilk varlık, başlangıç olup türevsizdir, geldiği bir yer yoktur. İnsan ise doğanın bir parçası, onun uzun gelişiminin bir ürünüdür. Feuerbach'a göre bilinç doğadan önce gelmez, onu yansıtır. Madde, doğa bilinebilirdir, insan onları bütün duyularıyla algılar.

Feuerbach materyalizmi kendinden önceki 17-18. yy materyalizmi kadar mekanik değildir. Yani doğada yalnızca mekanik süreçleri değil daha çoğunu görüyordu. Örneğin "Canlı maddelerin belirişinde temel rolü kimyasal değişiklikler oynamıştır." diyordu.

Feuerbach doğayı hareket halinde incelemeye çalışsa da felsefesi metafizik materyalizm çerçevesinden çıkamamıştır. Hegel'in diyalektiğini yadsıyor ve nesnel dünyanın çelişkilerini tanımayarak bunların sadece düşüncede olduğunu öne sürüyordu. Marksizm öncesi düşünürler gibi Feuerbach'ın da toplum gelişimi üzerine idealist bir kavramı vardı.

Feuerbach'ın felsefesi gerçekten bilimsel bir dünya kavramının oluşturulmasında çok etkili ol-

muştur. Onun felsefesinin içerdiği materyalist düşünceler Marx ve Engels'in Diyalektik ve Tarihi Materyalizmi geliştirmelerinde önemli bir katkı sağlamıştır

Böylece 18. ve 19. Yüzyılların klasik Alman felsefesi bilimsel bir dünya kavramının oluşumunda önemli bir rol oynamıştır. Klasik Alman felsefesi Marksist felsefenin doğuşunun doğrudan teorik kaynağı olmuştur, Marx Hegel'in diyalektiğiyle Feuerbach'ın materyalizmini birleştirerek ve geliştirerek Tarsihsel Diyalektik Materyalizm'i oluşturmuştur.

Antakya Fanzin Ekibi

YARALI BULUTLAR

Susturuldu şarkılar hepsini usturayla aldılar her biri
Umutlarınla beraber suya düşmekteydi algılar
Kurgulanmış hayatının sen değılsin yönetmeni
Yanan canlar varken kimse özgürlükten söz etmesin

Aslında ölüyüm ben şuan mezar taşından sesleniyorum
Deniz manzaralı bir kaç damla yaş güneşleniyorum
Yarattığı karanlığı sence güneş de biliyor mudur?
Hadi söyle göremedik yorumu

Bir şeyler olmalı artık,
Çünkü yok cebinde meteliğin
Özgürlük istemek bile oluyor artık bir suça meyil
Yanlış hayır diyecek kadar cesuruz biz, kukla değil
Bu yüzden yazıp çiziyoruz diğer insanlar gibi uysal değiliz

Nakarat(2)

Hayata olan bağı sakın koparma
Ölebilir o yaşta küçük çocuklar
Etrafını sarmasın yaralı bulutlar
Suya düşüp düşündürmesin umutlar

Bazı yalanlar vardır ki kalem utanır hiç yazamazsın,
Zulmü gördüysen elinde değil bizimlesin yani susamazsın
Sokak çocukları okumamıştır anlat hadi insan haklarını
Hayallerine bir tane eklendi sor bakalım nedir bu haksızlık

Öyle hayatlar gördüm ki ucuz mu ucuz alınan vergilerden
Ne kadar çalışırsanız çalışın değeriniz az hep sarf edilenden
Sesimi kısmaaya çalışsalar da ayıracağım gerçeği zannedilenden
Hesabını soracak elbet bir gün tarihte katledilenler

Hayalinde nezaret hep parmaklıklar içinde
Etrafında göremiyorum hani parmaklıklar nerede
Bu emperyalizmi benzetirler keneye
Bugün acı hissetmezsen hissedersin seneye

Nakarat(2)

Hayata olan bağı sakın koparma
Ölebilir o yaşta küçük çocuklar
Etrafını sarmasın yaralı bulutlar
Suya düşüp düşündürmesin umutlar

TOPLUM İÇİN DEVRİMCİ RAP

“Huzuru yakalayacağımız o
gün yakın zamanda olacak
Saat ayarlayın
Sonunu bizim yazacağımız bir
masaldayız
Yeah, silahımız rap bizim
ilacımız hep ve
Sanat kütüphane git kitabını
seç”

Ben amatör tarzda rap ile uğraşan ayrıca makine mühendisliği okuyan bir öğrenciyim. Ve düzenli olarak bu fanzine şarkılarımı atıyorum. Müzikle, sanatla ilgili benim de yaşadığım, bazı sorunlara değinmek, bunları sizinle paylaşmak istedim.

Rap, ülkemize yaklaşık olarak 90’lı yıllarda giriş yapmış bir müziktir. Ayrıca hip-hop kültürünün müziğidir. Ve rap adına yapılan yasaklamalar ve engellemeler de o günden bugüne kadar devam etmektedir. Rap doğuşundan kaynaklı zaten politik bir müzik tarzıdır. Afrika’daki siyahilerin dışlanması sonucu ortaya çıkan devlete yazılan ağır eleştirilerdir. Bu yüzden hip-hop’ın duvar sanatı olan grafiti ülkemizde hala yasaktır. Hâlâ günümüzde de bazı insanlarca “Serseri” olarak biliniriz. Muhtemelen bu yazıyı okuyanların arasında da rapin ergence olduğunu düşünen kişiler vardır. Çünkü insanlar ergenlikte arabesk adı altında rap yaptığını sananları dinleyip, “Bu da şarkı mı yani?” şeklinde düşünebili-

yorlar. Bu, sistemin rap müziği karalama kampanyalarından yalnızca biridir. Ben de Rap’e ilk başladığım sıralarda kendi arkadaşlarım tarafından ciddiye alınmadım. Ama zamanla yazdığım sözlerin içeriğinden kaynaklı destek almaya başladım.

Rap bir isyan müziğidir ve bugün o isyanın müziği popüler kültürü deyim yerindeyse ezip geçmiştir. Fakat bugün bir insan sadece daha çok dinlendiği için rap seviyor ya da rap yapıyor. Sanat toplumu aydınlatmak veya bilinçlendirmekten çok para kazanmak için yapılıyor. O yüzden yaptıkları müziğin konusu, içeriği o derece geri durumda oluyor. Uyuşturucu, cinsellik gibi yozlaştırıcı konuları ele alıyor. Doğruyu yazanlar, hayatın gerçeklerinden bahsedendenler ise hapse atılıyor, ya da terörize ediliyor. Hepinizin en azından 1 kere dinlediği ve ikincisi üzerinde de çalışmalara devam edilen Susamam şarkısı da bu konuya vereceğimiz en iyi örnektir diye düşünüyorum.

Bilmeyenler için ilk önce Susamam adlı parçadan söz etmek istiyorum. Susamam Sarp Palaur ya da Şanışer olarak da bilinen ünlü rapçinin başlangıçta 19 kişi ile yaptığı (sonrasında Defkhan projeden ayrıldı) kadın hakları, eğitim, adalet, hayvan hakları vb. konuları ele alan 15 dakikalık bir şarkıdır. İlk yüklendiği gün 15

milyon kere dinlendi. Paylaşıldıktan bir kaç gün sonra rahatsızlık duyan bazı kişiler, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na giderek suç duyurusunda bulundu. Bu şunları gösteriyor;

Birincisi, insanların büyük bir çoğunluğu artık yaşadığı sorunların farkında ve artık bir şeylerin değişmesini istiyor. Ve bu şarkı da onlara bu yüzden umut verdi. İkinci olarak da umudun önü her zaman kapitalist sistem tarafından kesilmeye çalışılıyor. Bu yüzden sadece rap değil devrimci sanatçıyı susturmaya, hapse atmaya çalışıyorlar. Çünkü sanatın insanlarda bir şeyler uyandırdığını ve harekete geçirme gücünün olduğunu biliyorlar. Devlet ve polis baskısını sadece sanat alanında değil hayatımızın her anında hissediyoruz. Evlerimizde, fabrikalarda, okullarda yani kısacası hayatımızın her yerinde bu baskılara karşı dik durup

karşımızdaki sistemle kıyasıya bir kavga içerisinde olmamız lazım. Karşımızdaki köhne sistem elinden geldiğince örgütleniyor. Eğer onlardan aşağı kalırsak yarın bir gün intihar denen illet can almaya devam eder. Bu sistem bizim ulaşamadığımız her bir genci hayattan koparıyor. Bu sisteme dur demek için sizi de DÖB'te örgütlenmeye çağırıyorum.

Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği!
Yaşasın Devrimci Sanat!

KAI-NAT

Dört Ateşten Gün, Dört Ölümünden Gece...

"Ey yarınsızlığın saltanatı
Katliamların beyaz orduları
Tarihin suçluları
Hadi beni öldürdün
Hadi yan hücredekini öldürdün
Tarlada Mehmet'i
Çoban Hasan'ı öldürdün
Denizde balıkçıyı
Grev çadırında işçiyi
50 milyon açız biz,
50 milyon yoksul,
50 milyon insan,
50 milyon insan kin dolu...
Hadi ulan öldür!
Öldürebilirsen
Bu koca Devrim'i"

19 Aralık 2000'de faşist devlet, "Hayata Dönüş" adı altında 20 farklı zindana aynı anda kepçellerle, dozerlerle, ağır silahlarla ve bombalarla saldırdı. Sadece içeride değil dışarıda da devrimcilere, işçilere, emekçilere yönelik kapsamlı bir savaş yürütüyordu sermaye sınıfı. Bu dört ateşten gün, dört ölümünden günde 28 devrimci tutsak ölümsüzleşti, yüzlerce yaralandı.

Bu saldırı faşist devletin devrimciler üzerinden halka vermek istediği bir gözdağıydı. Devletin en yetkili ağız "Cezaevlerine hakim olamayan, sokağa hakim olamaz!" diyordu. Çatışmalarda 30 devrimci katledilirken, devam eden ölüm oruçları sürecinde ise 122 devrimci ölümsüzleşti. Muratlar, Aysunlar, Sibeller ve daha nice yoldaşlar sınıf kardeşler-

ine korkmamalarını ve faşizme teslim olmamalarını söyledi. Çünkü onlar ne korktular ne de faşizme teslim oldular.

19 Aralık'ın üzerinden tam 20 yıl geçti. Bu sürede ne saldırılar durdu, ne de devrimcilerin iradesi kırılabilirdi. İçeride dışarda nerede olursa olsun devrimciler faşizme karşı savaştı, savaşımaya da devam ediyorlar. Bizim kolumuzu kesenler işçi sınıfının yumruğunu balyoz gibi yüzlerinde hissetti. Bize kurşun sıkanlar her gün iktidara doğru yürüyen işçi sınıfını kurşun gibi bedenlerinde hissetti. Bize "Sahte Oruç, Kanlı İftar" diyenler ise asla içeride bizim irademizi kıramadı, devrimin öncülerini bitiremedi. Çünkü devrimciler ölse bile devrim iddiasının yenilmeyeceğini onlar da çok iyi biliyor ve bundan ölesiye korkuyor. Şairin de dediği gibi "Lakin ben göremesem de bu destanın sonuna şu yazılacak. ZAFER."

Zindanları Yıkacak, Zaferi Biz
Kazanacağız!

DÖB/NURHAK

MATERYALİZM

En genel anlamıyla materyalizm, duyular yoluyla kavranan her şeyin maddeden ibaret olduğunu ve madde hariç duyular duyular ötesi bir alanın yani ruhsal alemin var olmadığını ileri süren felsefi bir akımdır.

Materyalizm evreni yaratan , ona şekil veren veya içinde bulunan tanrı,ruh ,cin veya melek gibi metafizik kavramlarını reddeder.

Materyalistler gerçek olanın maddi olduğunu ve maddenin ötesinde ruhsal bir alemin olmadığını ileri sürer . Bu açıdan materyalizm, ölümden sonra hayatın devam edeceğini ileri süren dinsel görüşlerle taban tabana zıt felsefi bir akımdır.

Materyalistlere göre insan zihni bir takım maddi süreçlerde şekillenen kimyasal ve elektriksel bir yapıya sahiptir. Yani zihin oldukça karmaşık ve doğaüstü görünmesine rağmen temelde beyindeki tepkimelerle ortaya çıkan bir üründür.

Materyalistler aynı zamanda ruhu da insan zihninin bir parçası olarak görür. başka hiçbir şey değildir. Yani kısacası zihin ve madde aynı şeydir ve her ikisi de Maddeden başka hiçbir şey değildir.

MATERYALİZM

Mekanik Materyalizm
(Domekritos)

Diyalektik Materyalizm
(Materyalizmin Karl Marx tarafından yorumlanmış şekli)

MEKANİK MATERYALİZM

Evrendeki her bir maddi değişimi başka bir maddi değişimi oluşturur. Evrende mucizeye yer yoktur. Evrende düşünsel olan,ideal olan herhangi bir kavrama yer yoktur.

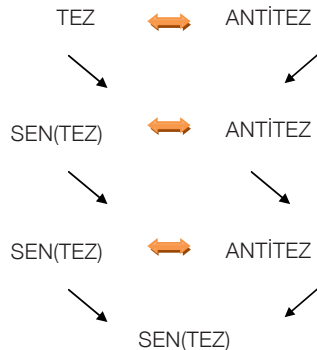
DİYALEKTİK MATERYALİZM

Mekanik materyalizm ile aynı temelde oluşuyor. Tek farkı : Tez,antitez ,ve sentez süreçlerini içine dahil ediyor.

Hegel'in kullanmış olduğu diyalektiği tutup maddi alana taşımaları. Çünkü Hegel bunu tinsel alandan başlatmıştır.

Marx ve Engels diyorlar ki :

“Hayır bu böyle doğru değil. En başta soyut olan bir şey olamaz çünkü materyalizme göre soyut olan bir şey söz konusu değildir. Soyut olan şeyler zihnin ürünüdür. Dolayısıyla en baştan itibaren maddi olan olmalıdır.”

Tez oluştuğunda hemen karşısın-
da antitez oluşur. Ve tez ile antitez
bir sentezde buluşur. Her sentez
yeni bir tezdır. O da kendi antitez-
ini oluşturur. O antitezle tez yeni bir
sentezde buluşur. O yeni sentezde
buluşur... Bu sonsuza kadar devam
eder.

Peki ne zamandan beri vardır?

Marx'a göre bu ezelden beri vardır.
Hegel bunu geist'la başlatmış-
tı, geist'in kendini bilme isteğiyle
başlatmıştı.

İşte bunu yaparken Marx der ki :
Değişim böyle pat diye gerçekleş-
mez. Yavaş yavaş nicel nicel birikir.
Belli bir aşamaya geldikten sonra
nitel bir değişime yol açar.Yani yu-
murta kabuğu içindeki yavru civciv
büyür büyür ve yirmi birinci gününe
geldiğinde kabuğundan çıkiverir.

Tez oluştuğunda hemen karşısın-
da antitez oluşur. Ve tez ile antitez
bir sentezde buluşur. Her sentez
yeni bir tezdır. O da kendi antitez-
ini oluşturur. O antitezle tez yeni bir
sentezde buluşur. O yeni sentezde
buluşur... Bu sonsuza kadar devam
eder.

Peki ne zamandan beri vardır?

Marx'a göre bu ezelden beri var-
dır. Hegel bunu geist'la başlatmış-
tı, geist'in kendini bilme isteğiyle
başlatmıştı.

İşte bunu yaparken Marx
der ki :Değişim böyle pat diye
gerçekleşmez. Yavaş yavaş

nicel nicel birikir. Belli bir aşā-
maya geldikten sonra nitel bir
değişime yol açar.Yani yumur-
ta kabuğu içindeki yavru civciv
büyür büyür ve yirmi birinci gününe
geldiğinde kabuğundan çıkiverir.

İşte bu nitel sıçrama anıdır. Her
nitel sıçramada yeni nicel değişim-
lere yol açar. Yani değişimler pat diye
olmaz, bir birikim sonucu oluşur.

Engels bunu doğaya uy-
gulamıştır. Marx ise bunu
topluma da uygulamıştır.

Topluma uygularken ekonomiiyi
alt yapı kurumu olarak görür. Ve der
ki : Bir toplumun ekonomik yapısını
değiştirirseniz bütün üst yapı ku-
rumlarını (aile,siyaset,din,hukuk vs.)
da değiştirirsiniz

Aynı zamanda Marx bunu tarihe
de uygulamıştır. Tarihteki toplum-
ların kendi içinde karşıt toplumları
oluşturduğunu yani toplumların
nasıl aynı zamanda karşıt toplumsal
yapıyı oluşturduğunu açıklamıştır.
Mesela;Monarşi kendi içinden mag-
nakartayla beraber Aristokrasiyi
çıkartmıştır. Monarşide güç
toplaşımı varken aristokraside güç
toplaşımı dağılmıştır.

İşte monarşi ve aristokrasi ken-
di içinde ikisine de zıt olan yeni bir
toplumsal yapıyı oluşturmuştur.
Böyle böyle hem tarihe hem
doğaya uygulayarak toplumu
da doğaya da " Diyalektik" bir
bakış açısıyla , materyalist bir ze-
minde açıklamaya çalışmışlardır.

Devamı Gelecek...

Katliam Dolu Düzeninizi Yıkacağız!

Devrimci Öğrenci Birliği-DÖB

DOBirliđi

sabirsizlikzamani.
wixsite.com/website

dobbirliđi68

